

УНИВЕРЗИТЕТ У НОВОМ САДУ
ОБРАЗАЦ – 6
ФИЛОЗОФСКИ ФАКУЛТЕТ

ИЗВЕШТАЈ О ОЦЕНИ ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ

**„ПОЕЗИЈА ЛАЗЕ КОСТИЋА У КОНТЕКСТУ СРПСКЕ
 КЊИЖЕВНЕ КРИТИКЕ 20. ВЕКА“ мср МЛАДЕНА ЂУРИЧИЋА**

I ПОДАЦИ О КОМИСИЈИ		
1. Датум и орган који је именовано комисију:		
7. 05. 2021, Наставно-научно веће Филозофског факултета Универзитета у Новом Саду		
2. Састав комисије у складу са <i>Правилима докторских студија Универзитета у Новом Саду</i> :		
1. Др Сава Дамјанов	редовни професор	Српска и јужнословенске књижевности са теоријом књижевности, 16.11.2006
презиме и име	звање	ужа научна област и датум избора
Филозофски факултет, Нови Сад		председник
установа у којој је запослен-а		функција у комисији
2. Др Сања Париповић Крчмар	ванредни професор	Српска и јужнословенске књижевности са теоријом

		књижевности, 2019.
презиме и име	звање	ужа научна област и датум избора
Филозофски факултет, Нови Сад		члан
установа у којој је	запослен-а	функција у комисији
3. Др Бојан Чолак	виши научни сарадник	Српска књижевност 20. века, 23. 03. 2020.
презиме и име	звање	ужа научна област и датум избора
Институт за књижевност и уметност		члан
установа у којој је	запослен-а	функција у комисији
4. Др Гојко Тешић	редовни професор у пензији	Српска и јужнословенске књижевности са теоријом књижевности, 24. 12. 2010.
презиме и име	звање	ужа научна област и датум избора
Филозофски факултет. Нови Сад		ментор
установа у којој је	запослен-а	функција у комисији
II ПОДАЦИ О КАНДИДАТУ		
1. Име, име једног родитеља, презиме: МЛАДЕН (ЗВОНКО) ЂУРИЧИЋ		
2. Датум рођења, општина, држава: 11. 01. 1990, Врбас, Србија		
3. Назив факултета, назив претходно завршеног нивоа студија и стечени стручни/академски назив: Филозофски факултет Универзитета у Новом Саду, основне академске студије (2012) и мастер академске студије (2014)		
4. Година уписа на докторске студије и назив студијског програма докторских студија: 2014, Језик и књижевност		
III НАСЛОВ ДОКТОРСKE ДИСЕРТАЦИЈЕ: „ПОЕЗИЈА ЛАЗЕ КОСТИЋА У КОНТЕКСТУ СРПСКЕ КЊИЖЕВНЕ КРИТИКЕ 20. ВЕКА“		

IV ПРЕГЛЕД ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ:

Навести кратак садржај са знаком броја страница, поглавља, слика, схема, графика и сл.

САДРЖАЈ 1. Увод (16); 2. Рецепција књижевног дела Лазе Костића у годинама пре Првог светског рата (23), 2.1. Лаза Костић као критичар – Књига о Змају (1902) (24), 2.2. Светислав Стефановић у одбрани песничког модернизма Лазе Костића (36); 3. Рецепција књижевног дела Лазе Костића у периоду између два светска рата (50), 3.1. Лаза Костић у контексту српске авангарде (51), 3.2. Лаза Костић у огледалу симболизма (60), 3.3. Антологије Светислава Стефановића и Милоша Црњанског (7), 3.4. „Ковертирана критика“ Милана Савића (86), 3.5. Критичка делатност Тодора Манојловића (10), 3.6. Критичка (ре)визија Вељка Петровића (109), 3.7. Афирмативна оцена Исидоре Секулић (16); 4. Рецепција књижевног дела Лазе Костића у послератном периоду (126), 4.1. Апологичне речи Милана Кашанина (127), 4.2. Лаза Костић у критичкој рецепцији Зорана Мишића (136), 4.3. Књижевни тестамент Станислава Винавера (143), 4.4. Критичка рецепција песме Santa Maria della Salute (1909) (161), 4.5. Нова читања песме Спомен на Руварца (1865) (176) 5. Закључак (186); 6. Литература (192); 7. Биографија (209)

V ВРЕДНОВАЊЕ ПОЈЕДИНИХ ДЕЛОВА ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ:

КРАТАК ПРЕГЛЕД ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ (ПО ПОГЛАВЉИМА)

1.Увод.

У уводном делу рада мср Младен Ђуричић указао је на ток истраживања и предочио је књижевни контекст у којем се обликовало *певање и мишљење* Лазе Костића (1841–1910). Сазнајемо и да се песник развијао у врло неповољним околностима, те да је за кратко време прошао пут од уважаваног до омраженог песника. Свеједно да ли се говорило о песмама, драмама, критичко-есејистичким радовима или преводима Лазе Костића, критика није изостајала и била је толико негативна да је песник у једном тренутку потпуно скрајнут на маргину

књижевне сцене. Аутор изводи закључак да су се конзервативни књижевни критичари трудили да га искључе из књижевних токова, али је Лаза Костић остао живо присутан у свести модерних лиричара и пресудно је утицао на развојни ток модерне српске поезије. Како би „развојни лук“ који води од романтизма, модерне, преко авангардне, до савремене поезије, био што јасније сагледан, критичку рецепцију Костићевог књижевног дела докторанд Младен Ђуричић прати кроз три раздобља: у годинама пре Првог светског рата (модерна), у међуратном периоду (модернизам – авангарда), и у годинама после Другог светског рата (тзв. послератни модернизам).

2. Рецепција књижевног дела Лазе Костића у годинама пре Првог Светског рата.

Сагледавање рецепције књижевног дела Лазе Костића у првој деценији 20. века мср Ђуричић започиње са поглављем „Лаза Костић као критичар – *Књига о Змају* (1902)“. У њему приказује критичку делатност Лазе Костића и разматра у којој мери је одступао од својих критичких ставова када је писао поезију. На примеру једне од најзначајнијих књига из Костићевог опуса – *О Јовану Јовановићу Змају (Змајови), његову певању, мишљењу и писању, и његову добу* (1902), докторанд истиче да је Вуков *Рјечник* у великој мери утицао на Лазу Костића, и да је – осим што му је помогао приликом вредновања песничког стваралаштва Јована Јовановића Змаја – у значајној мери обликовао и његово „певање и мишљење“. Књига која се овде сагледава као „књижевни случај“ и „аутопоетичка исповест“ и као једна од најзначајнијих дела из простора поетике модерног вредновања песничке уметности (важна је и као значајан датум модерне теоријске мисли), привукла је велику пажњу српске критике. Ауто ове студије посебну пажњу посвећује критичком читању и тимачењу Слободана Јовановића и Анице Савић Ребац.

Прво поглавље је, поред *Књиге о Змају*, усмерено и на однос конзервативне критике према песничком раду Лазе Костића. Највећи део овог сегмента чине фрагменти о критичкој делатности Љубомира Недића, Богдана Поповића и Јована Скерлића која се убраја у тзв. негативну критичку рецепцију Лазе Костића – стога је мср Ђуричић „негативну критичку праксу“ издвојио са циљем да укаже на радикалне пропусте у критичким текстовима наведених аутора, да би, с правом, афирмисао критичко становиште Светислава Стефановића који је у својој критици указао на произвољне и неприхватљиве интерпретације ових критичара који су у извесном смислу

дисквалификовала Лазу Костића као тумача књижевне уметности. На том становишту заснован је највећи део критичког опуса младог Светислава Стефановића, који се међу првима супротставио институционалним критичарима, односно књижевним судијама и рехабилитацијом Костићеве лирике и тако отворио „ново поглавље“ у сопственом критичком рукопису и у српској књижевности на почетку двадесетого столећа.

3. Рецепција књижевног дела Лазе Костића у годинама између два рата.

По сагледавању негативних критичких читања и вредновања која су Лазу Костића довела на маргину књижевне сцене, мср Ђуричић разматра нови, тзв. међуратни модернистичко-авангардни контекст у којем се његова песничка дела посве другачије перципирају. Најпре је аутор дефинисао како се Костићев песничко-критички рукопис уклапа у авангардни контекст, да би затим издвојио, односно указао, на поетске тренутке у којима се препознају знакови симболистичке поетике. На тај начин аутор прати у ком правцу се развијала наша модерна поезија, а затим се фокусира на критичку делатност међуратних аутора (песника и критичара). У вези са критичком праксом, пажња је усмерена најпре на песничке антологије једног аутора (тј. антологије у којима је јунак само један аутор – Лаза Костић... Као нека врста полемичког дискурса, односно као одговор на *Антологију новије српске лирике* (1911) Богдана Поповића, мср Ђуричић описује / приказује два антологијска избора посвећена Костићевом песничком делу – *Антологија Лазе Костића* (1923) коју је саставио Светислав Стефановић и *Песме и мисли о поезији* (1935) у избору Милоша Црњанског. Приказивањем ових антологијских избора наговештава се каснија рецепција Костићеве поезије у песничким антологијама међуратног периода. Ту се посебно истичу *Антологија Албаторос* (која није објављена, а та идеја – замисао Станислава Винавера, Тодора Манојловића и Светислава Стефановића из 1921, реконструисана је тек 1985. године!) и нешто касније и *Нова антологија српске лирике* (1943) Светислава Стефановића.

Кључни сегмент трећег поглавља Ђуричићевих истраживања представља анализа критичке мисли наших „најрадикалнијих модерниста“, који високо вреднују песништво Лазе Костића. Поред критичких судова Светислава Стефановића и Милоша Црњанског, као значајни доприноси превредновању Костићевог песничког стваралаштва аутор издваја и критичке праксе Станислава Винавера,

Милана Савића, Тодора Манојловића, Вељка Петровића, Исидоре Секулић и др. Упоредном анализом критичких текстова наведених аутора мср Ђуричић показује колико су они утицали на књижевноисторијски релевантно позиционирање Лазе Костића у оквирима модерне српске књижевности, а исто тако и у којој мери су обликовали критичку мисао генерације која се јавља у годинама после Другог светског рата. Анализом критичких текстова из периода између два светска мср Ђуричић закључује да су наши „најрадикалнији модернисти“ на прави начин тумачили дело Лазе Костића јер су га „ишчитавали“ и као конститутивни део њиховог песничког модернитета, али и као парадигму српског поетског модернитета који се „продужава“ кроз генерацију којој су они припадали али и као продужетак њихове песничке праксе (до данашњих дана).

4. Рецепција књижевног дела Лазе Костића у послератним годинама.

У поглављу посвећеном рецепцији књижевног дела Лазе Костића у послератном периоду (тзв. послератном модернизму), мср Ђуричић ишчитава, описује и вреднује делатност оних критичара који су своје најзначајније радове дали у годинама после Другог светског рата. У Ђуричићевом критичком видокругу, у првом плану су Станислав Винавер и Милан Кашанин, који, иако припадају међуратној генерацији, кључне студије објављују у послератном периоду. Као најзначајније место (можда и у читавом раду) намећу се *Заноси и пркоси Лазе Костића* Станислава Винавера (1963), који у једном тренутку постају кључна референца за разумевање стваралачке личности и песничке поетике Лазе Костића. У истом сегменту студије аутор сагледава и критичку праксу послератних критичара, и то на путањи која своје полазиште има у критичкој концепцији Зорана Мишића, а довршава се у текстовима Младена Лесковца и Драгише Живковића. У том развојном луку истакнути су сви значајни аутори који се оглашавају о стваралаштву Лазе Костића различитим поводима (Светозар Бркић, Владета Јеротић, Жарко Ружић, Милорад Павић, Миодраг Поповић, Миодраг Павловић, Радомир Константиновић, Миодраг Радовић, Срба Игњатовић, Драгољуб С. Игњатовић, Радивој Стоканов, и други). Посебан куриозитет у студији чине тематске свеске часописа у којима је група угледних аутора обележавала јубиларне годишњице Лазе Костића – или пак годишњице најзначајнијих песничких чињеница: на тај начин осветљени су најзначајнији темати у књижевним часописима (*Књижевност* из 1971. године у којој се

тумачи песма „Santa Maria della Salute“; тематски блок *Зборника Матице српске за књижевност и језик* из 1988. године, посвећен песми „Спомен на Руварца“). Посебну пажњу мр Ђуричић је посветио монографским студијама из друге половине 20. века (*Живот песме Лазе Костића „Santa Maria della Salute“* Петра Милосављевића – 1981), али и појединачним студијама које су посвећене анализи Костићеве поезије. Као допуна свему наведеном, значајно место докторанд Ђуричић је посветио и песничким антологијама из послератног периода, са посебним освртом на *Антологију српске лирике* (1956) Зорана Мишића у којој је Лаза Костић утемељитељ српског песничког модернитета.

5. Закључак.

Закључак студије мр Младен Ђуричић заснива на тврдњи да је Лаза Костић још увек „велика загонетка и отворено питање наше модерне књижевности“. Након што је његову поезију мр Ђуричић сагледао у контексту српске критичке мисли 20. века, Лаза Костић се на завршним страницама монографске студије појављује као необичан, громогласан, експлозиван песник који је толико актуелан и присутан у нашем књижевном животу и данас. Мр Ђуричић и у закључку истиче чињеницу да се такав песник нашао на маргини књижевне сцене почетком 20. века, а онда је захваљујући међуратним и послератним критичарима, враћен у центар књижевних збивања и постављен на трон наше модерне поезије. Ђуричић је констатовао да су критичари с правом тврдили да је Лаза Костић велики песник чији су стихови забрујали у погрешно време, али су, заправо, најавили једну песничку струју која своје живе рефлексе има и данас у поезији наших савремених песника (Симовић, Ного, А. Вукадиновић, М. Тешић и други). Коначно, мр Ђуричић с правом закључује да песничко дело Лазе Костића јесте и да ће још дуго бити подстицајна тема за српску књижевну критику и теоријску мисао.

VI СПИСАК НАУЧНИХ И СТРУЧНИХ РАДОВА КОЈИ СУ ОБЈАВЉЕНИ ИЛИ ПРИХВАЋЕНИ ЗА ОБЈАВЉИВАЊЕ НА ОСНОВУ РЕЗУЛТАТА ИСТРАЖИВАЊА У ОКВИРУ РАДА НА ДОКТОРСКОЈ ДИСЕРТАЦИЈИ:

- 1 „Поезија Лазе Костића у антологијама Светислава Стефановића (1923) и Милоша Црњанског (1935)“. *Савремена проучавања језика и књижевности: зборник радова са VIII научног скупа младих филолога Србије одржаног 2. априла 2016. године на*

Филолошко–уметничком факултету у Крагујевцу. VIII/2. Крагујевац: ФИЛУМ, 125–135. (M45)

Сажетак: У раду су представљене и упоређене две антологије посвећене поезији Лазе Костића, које су објављене у временском размаку од дванаест година, али и једна и друга у значајном тренутку за превредновање Костићеве песничке вредности. *Антологија Лазе Костића (1923)* и *Песме и мисли о поезији (1935)*, представљају својеврстан допринос утврђивању праве вредности Костићевог књижевног дела, а за њихово појављивање заслужни су песников „најмлађи књижевни пријатељ“ – Светислав Стефановић, и један од засигурно најпажљивијих Костићевих читалаца – Милош Црњански. Две репрезентативне антологије упоређене су са циљем да се укаже на то у којој мери друга антологија „израста“ из прве, али и колико је свака понаособ утицала на то да се име и дело Лазе Костића са књижевне маргине премести у центар књижевних збивања.

2. „Улога Светислава Стефановића у одбрани песничког модернизма Лазе Костића“. *Зборник за језике и књижевности Филозофског факултета у Новом Саду. Број 5. Нови Сад: Филозофски факултет, Нови Сад, 115–126. (M52)*

Сажетак: Осим што се, издвојеним критичким чланцима, покушава илустровати однос конзервативне књижевне критике према поетском стваралаштву Лазе Костића, у раду је истакнута и улога Светислава Стефановића у одбрани песничког модернизма овог песника. Централни део рада представљају фрагменти критичке делатности Љубомира Недића, Богдана Поповића и Јована Скерлића, који су издвојени са циљем да се укаже на радикалне пропусте у њиховим текстовима, и да се посведочи наводима Светислава Стефановића да су крајње безвредне и злонамерне интерпретације појединих критичара безуспешно маргинализовале неколико великих српских песника. На тој идеји заснован је највећи део критичког опуса овог младог ствараоца који се међу првима супротставио врховним књижевним судијама и актуализујући Костићеву лирику „отворио ново поглавље“ у српској књижевности на почетку двадесетого столећа.

3. „Однос према народној књижевности у *Књизи о Змају Лазе Костића*“. *Савремена проучавања језика и књижевности: зборник радова са IX научног скупа младих филолога Србије, одржаног 8. 4. 2017. године на Филолошко-уметничком факултету у Крагујевцу. IX/2. Крагујевац: Филолошко-уметнички факултет,*

55–62. (M45)

Сажетак: У раду се покушава илустровати Костићев однос према народној књижевности у књизи која представља завршну фазу у његовом критичко-есејистичком раду који се заснива на проучавању српске народне књижевности који је трајао непуне четири деценије. Фрагментима из чувеног „трактата о поезији“ представљен је песников однос према мушким и женским јунацима српске народне поезије, а уз помоћ Вуковог *Рјечника* који је увек држао уз себе (и на маргинама записивао своје коментаре) покушава се вредновати и поезија „народног слављеника“ Јована Јовановића Змаја. Највећи део рада заснован је на анализи Змајевог језика, као и на чињеници да су многе „змајеванке“ заправо настале лошим подражавањем српске народне поезије.

4. „Елементи народне књижевности у преписци Лазе Костића“.
Филолог – часопис за језик, књижевност и културу, Универзитет у Бањој Луци, Филолошки факултет, IX/2018, број 18, 420–429.
(M51)

Сажетак: У раду се трага за елементима народне књижевности у преписци Лазе Костића са циљем да се подробније осветли ауторов однос према народној традицији на којој почива већи део његовог стваралаштва. Детаљном анализом грађе даје се нацрт за „епистоларну историју“ Костићеве књиге *Основа лепоте у свету: с особитим обзиром на српске народне песме*, која се, директно и индиректно, спомиње у више од тридесет Костићевих писама из седамдесетих и осамдесетих година XIX века.

5. „Лаза Костић – деконструкција романтизма у српској књижевности“.
Траг – часопис за књижевност, уметност и културу, IX/XXXV. Врбас: Народна библиотека „Данило Киш“, 80–88.

Сажетак: У раду се ишчитава поезија Лазе Костића у контексту симболистичке поетике и образлаже се тврдња да је Костић, у поетском смислу, извршио деконструкцију романтизма у српској књижевности. Својом песмом *Спомен на Руварца*, коју исписује слободним стихом, Костић антиципира симболизам и модерну. Његово разарање традиције превасходно се препознаје у одбацавању везаног стиха који је типична карактеристика романтичарске епохе, а затим се образлаже и зашто је било очекивано да један велики, касноромантичарски песник, запева и у духу симболизма. На самом крају, у раду се говори и о значају

Костићеве најпознатија песма – *Santa Maria della Salute* за развој модерне српке поезије.

Таксативно навести називе радова, где и када су објављени. Прво навести најмање један рад објављен или прихваћен за објављивање у складу са *Правилима докторских студија Универзитета у Новом Саду* који је повезан са садржајем докторске дисертације. У случају радова прихваћених за објављивање, таксативно навести називе радова, где и када ће бити објављени и приложити потврду уредника часописа о томе.

Списак учешћа на научним скуповима

- Учешће на *Шестом научном скупу „Наука и наставна пракса“*. Педагошки факултет, Бијељина, 20.11.2015. (Излагао рад **Вуков „Рјечник“ као вредносна парадигма у стваралачкој радионици Лазе Костића**)
- Учешће на *VIII научном скупу младих Филолога Србије*. Филолошко-уметнички факултет, Крагујевац, 02.04.2016. (Излагао рад **„Поезија Лазе Костића у антологијама Светислава Стефановића (1923) и Милоша Црњанског (1935).“**)
- Учешће на *IX научном скупу младих филолога Србије*. Филолошко-уметнички факултет, Крагујевац, 08.04.2017. (Излагао рад **Однос према народној књижевности у „Књизи о Змају“ Лазе Костића**)

VII ZAKЉUЧЦИ OДНОСНО РЕЗУЛТАТИ ИСТРАЖИВАЊА:

Докторска дисертација мср Младена Ђуричића под насловом „Поезија Лазе Костића у контексту српске књижевне критике 20. века“ и у књижевноисторијском и у књижевнотеоријском смислу значајан је допринос књижевној науци данас. Реч је о истраживању којем је основни циљ био не само дијажорнијско ишчитавање критичке праксе која се бавила песничким и критичким рукописом Лазе Костића у 20. веку, већ и у коначници да се овом родоначелнику српског поетског модернитета одреди право место у ономе што модерна књижевна наука именује појмом канона. Тај истраживачко-хермеунитички посао мср Младен Ђуричић је обавио на најбољи и најубедљивији начин који је у многим детаљима иновативан и читалачки узбудљив. Притом ваља указати и на ауторов стил научног текста који је такође узоран. Читање Лазе Костића у дијакхроничком луку од његове капиталне књижевнотеоријске а веома полемичке књиге *О Јовану Јовановићу Змају (Змајови), његову певању, мишљењу и писању, и његову добу* (из 1902) па све до савремених модерних тумачења његових антологијских песама „Santa Maria della Salute“ (1971, 1981) и „Спомен на Руварца“ (1988) су свакако значајан допринос канонизацији овог песника у простору српског књижевног модернитета.

Мср Младен Ђуричић је брижљиво сабрао и тумачио књижевне критичке текстове аутора конзервативне критичке оријентације (Љубомира Недића, Богдана Поповића, Јована Скерлића), поредивши их са критичким иновативним читањем стваралаца којима је Лаза Костић био тема у међуратном раздобљу (Светислав Стефановић – ваља указати на његову одбрану Л. Костића у контексту модерне – прве деценије 20. века!, Милан Савић, Милош Црњански, Станислав Винавер, Тодор Манојловић, Вељко Петровић, Исидора Секулић, Аница Савић Ребац, Милан Кашанин), напослетку у контексту послератног модернизма педесетих, шездесетих и седамдесетих година протеклог века (Зоран Мишић, Младен Лесковац, Светозар Бркић, Владета Јеротић, Милорад Павић, Миодраг Поповић, Миодраг Павловић, Радомир Константиновић, Драгиша Живковић, Новица Петковић и др) – и на концу на стваралачки убедљив начин затворио лук о ономе што јесте ново читање поетског опуса у 20. веку.

Паралелно са критичком рецепцијом, мср Ђуричић је указао и не присуство Лазе Костића у песничким антологијама, почевши од *Антологије новије српске лирике* (1911) Богдана Поповића, преко песничких зборника из међуратног периода, до *Антологије српске*

поезије Зорана Мишића (1956). Вреди указати на чињеницу којом аутор студије посебну пажњу посвећује Мишићевој антологији коју с пуно аргумената сматра канонском антологијом српског песничког модернизма. Истовремено, мср Ђуричић истиче две изузетно важне и вредне антологије песничких текстова Лазе Костића које у међуратном раздобљу двадесетих и тридесетих година указују на изузетност његовог песништва: реч је о антологијском избору Светислава Стефановића (*Антологија* Лазе Костића – 1923. уз сјајну констатацију да је Лаза Костић утицао на експресионистичку поезију!) и Милоша Црњанског (Лаза Костић: *Песме и мисли о поезији* – 1935). Прва, Стефановићева је битна за експресионистичко раздобље српске књижевности двадесетих година, а друга М. Црњанског поетички радикализам Л. Костића у тридесетим годинама представља у нешто смиренијем облику.

Све у свему, монографија мср Младена Ђуричића је важан тренутак модерне књижевне историографије – и прва студија која Костићево дело ишчитава као исходиште и парадигму српског поетског модернитета српске књижевности 20. века.

VIII ОЦЕНА НАЧИНА ПРИКАЗА И ТУМАЧЕЊА РЕЗУЛТАТА ИСТРАЖИВАЊА:

Експлицитно навести позитивну или негативну оцену начина приказа и тумачења резултата истраживања.

Књижевноисторијска монографија мср Младена Ђуричића свакако заслужује највишу оцену јер је написана беспрекорним стилем који је утемељен на најбољим примерима наше богате књижевнонаучне традиције – прецизније речено: резултат је богатих научних истраживања из којих је овај млади научни истраживач извукао обиље нових чињеница о српском поетском модернитету уклопивши их у један веома вредан научни текст. Најкраће речено: веома утемељена тумачења Костићевог и песничког и теоријског-критичког рукописа у контексту српске књижевности 20. века уткана су у један драгоцен и вредан текст који је свакако допринос модерној српској књижевној историографији.

IX КОНАЧНА ОЦЕНА ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ:

Експлицитно навести да ли дисертација јесте или није написана у складу са наведеним образложењем, као и да ли она садржи или не садржи све битне елементе. Дати јасне, прецизне и концизне одговоре на 3. и 4. питање:

1. Да ли је дисертација написана у складу са образложењем наведеним у пријави теме?

Дисертација „Поезија Лазе Костића у контексту српске књижевне критике 20. века“ написана је у складу са образложењем у пријави теме.

2. Да ли дисертација садржи све битне елементе?

Дисертација садржи све елементе битне за ову врсту научних истраживања.

3. По чему је дисертација оригиналан допринос науци?

Дисертација „Поезија Лазе Костића у контексту српске књижевне критике 20. века“ прва је ове врсте у српској књижевној историографији којом мср Младен Ђуричић на синтетички начин песничко дело Лазе Костића учитава у контекст модернитета српске

књижевности 20. века, а кључне аргументе за своје тезе овај млади аутор проналази у дијахронијском ишчитавању критичке праксе којој је Лаза Костић био нека врста јунака.
4. Који су недостаци дисертације и какав је њихов утицај на резултат истраживања? Дисертација не садржи недостатке.
X ПРЕДЛОГ:
На основу наведеног, комисија предлаже:
а) да се докторска дисертација „Поезија Лазе Костића у контексту српске књижевне критике 20. века“ прихвати, а кандидату мср Младену Ђуричићу одобри одбрана.

Место и датум:

Нови Сад, 14. 05. 2014.

Име, презиме, звање и потпис:

1. Др Сава Дамјанов, редовни професор,
председник

2. Др Сања Париповић Крчмар, ванредни
професор, члан

3. Др Бојан Чолак, виши научни сарадник,
члан

4. Др Гојко Тешић, редовни професор у
пензији, ментор

НАПОМЕНА: Члан комисије који не жели да потпише извештај јер се не слаже са мишљењем већине чланова комисије, дужан је да унесе у извештај образложење односно разлоге због којих не жели да потпише извештај и да исти потпише.